

MCD

Als columnisten over hun huisdieren of hun kinderen beginnen, haak ik onmiddellijk af. Heel veel saaier dan het gezeik over een hun ongeloflijk schattige en toch zo slimme jack russell of oneindig dweperige gejeremieer over hun stronteigenwijze, maar waarschijnlijk hoogbegaafde koters wordt het niet. Hoe hartverscheurend en tranentrekkend ook, de reden waarom wij op een zonnige nazomerzondag met piepende banden de stoep opscheurden bij het Medisch Centrum voor Dieren (MCD) op de Isolatorweg in Amsterdam-Sloterdijk, zal ik u proberen te besparen. Het gaat hier per slot van rekening over architectuur.

De in 2010 gerealiseerde huisvesting van dit state-of-the-art geoutilleerde noodhospitaal voor dieren bevindt zich op het bedrijfsverzamelterrein tussen de voetbalvelden van SDZ en de ringweg A10.

Voor het ontwerp tekende Dedato, het multidisciplinaire ontwerp-bureau dat in de tijden waarin de bouwwereld – en in nauwe samenhang hiermee de architectenbranche – zich nog altijd niet lijkt te kunnen ontworstelen aan de crisis, het ene project na het andere realiseert, zonder dat er hier sprake is van ram- of stampwerk. Op de kop van IJburg, in de Westelijke Houthavens, op de Cornelis Douwesweg langs de noordwestelijke IJsoever of op het bedrijventerrein in Zeeburg aan de Cruquiusweg: overal slagen de architecten van Dedato erin opvallende gebouwen neer te zetten.

Op het eerste gezicht lijkt er een formule te zijn. Schoon prefab beton, grote glazen oppervlaktes in standaard profielen gepoedercoat in smaakvolle kleuren, hier en daar wat hout als warm accent. De droom van iedere ontwikkelaar: goedkope, zorgvuldig ontworpen objecten, met een minimaal afdelingsniveau, de industriële uitstraling ideaal voor bedrijven uit de creatieve sector en de confectie-industrie. Het zou kortzichtig zijn deze methodiek als een trucje te omschrijven. Daarvoor is elk afzonder-

lijk gebouw net te eigenzinnig, zitten er net te veel inventieve en vakkundige detailleringen in en is er net te vaak gekozen voor fraaie, maar gecompliceerde oplossingen.

Ook voor de dierenkliniek was overduidelijk geen oneindig budget beschikbaar. Op een kavel van ongeveer honderd bij twintig meter werd een eenvoudig plat volume geplaatst op een plak beton die ongeveer twintig centimeter boven het maaiveld zweeft. Een houten skelet werd afgetimmerd met geïsoleerde prefab panelen, en vervolgens waterdicht gemaakt met flinterdun vinyl doek. De zilvergrijze buitenschil is van grofmazig strekmetaal, wat het natuurlijke licht prachtig reflecteert. In een strak ritme werden hieruit rechthoekige sparingen geknipt, waarachter langwerpige vensters een blik gun-

De enige opsmuk bestaat uit een groot fotografisch fresco

nen op de behandelkamers. Aan beide kopse zijden bevinden zich grote glazen puilen waarachter zich de kantine en de centrale wacht-ruimte bevinden, uitgevoerd in blank afgelakte panelen van Scandinavisch larix. De in zicht gelaten houten constructie wordt gedragen door uitbollende houten kolommen. De enige opsmuk bestaat uit een kamerbreed fotografisch fresco waarop de eigen huisdieren van de artsen en verpleegkundigen zijn afgebeeld en de uit bontgekleurde pictogrammen samengestelde huisstijl van de kliniek.

Overigens heeft Elvis, onze verpletterend schattige puppylabrador – het verjaardagscadeau voor onze jongste dochter – het dankzij het uiterst doortastende ingrijpen van de artsen en de liefdevolle verzorging van de verpleegkundigen van het MCD ternauwernood gered.

Dat moest ik toch nog even kwijt.

r.hooft@parool.nl

Medisch Centrum voor Dieren.

FOTO MARCEL VAN DER BURG

W = weergaloos, wereldklasse
G = gewoon goed
T = tegenvaller, kan zoveel beter
N = niet best, omrijden
Z = zand erover en aanstampen!